

מידעון להורים

בס"ד, חשוון תשפ"ד, פרשת וירא

דברי פתיחה

הרב שרגא פרוכטר, ראש הישיבה

לבניי היקרים מאוד ולהוריהם, שלום רב.

מהנעשה בישיבה בשבוע האחרון .

מבצע חרבות ברזל. חודש וחצי של לחימה חלף. השבוע עמד נושא החטופים במרכז השיח הציבורי. כאבם של משפחות החטופים, מקורביהם וכל עם ישראל גדול מאוד. הישיבה מחנכת את הבנים לחוש את צער הבריות ולהשתתף בכאבם העצום. לפיכך, יצאה קבוצה גדולה של בנים, אנשי צוות, יו"ר מועצת ההורים מר ינקי אברמוביץ ואנוכי למפגש של קירוב לבבות והשתתפות בכאב עם משפחות החטופים "בכיכר החטופים" בתל אביב. הבנים שרו שירי נשמה והתפללו תפילות למען חיילי צה"ל ושחרור החטופים. לשמחתנו הרבה חברו עלינו רבים ממשפחות החטופים ומהציבור שהגיעו לחזק את המשפחות לתפילה, שירה ומעגל של חיבור. **רבים מהצופים בכיכר ומאנשים שצפו במפגש בפייסבוק הכתירו את האירוע כקידוש השם עצום.** תפילתנו שכל השבויים יחזרו במהרה לביתם, בריאים בגופם ובנפשם. בע"ה נמשיך לחזק ולחבק את משפחות החטופים, ונמשיך לעשות ככל שביכולתנו על מנת לעזור ולהתנדב בכל מקום שצריכים אותנו.

שיחות עידוד וחיזוק בשבוע האחרון . גם

השבוע התקיימו שיחות חיזוק לבני י' –

י"א – י"ב כפי שנהגנו בחודש האחרון . ביום שני

התקיימה שיחתו של הרב משה ויצמן שבעבר היה ר"מ

בישיבה והיום משמש כראש ישיבה באשקלון. הרב ויצמן

עסק בנושא: קמעא קמעא- זה תלוי בנו! ביום רביעי התקיימה שיחה

של הרב יוסי שטרן- ראש ישיבת ההסדר בעכו בענייני המלחמה. אי"ה

נמשיך לחזק את הבנים גם בשבוע הבא . ביום שני הבא יגיע לחזק אותנו

הרב מיכאל יימר ראש ישיבת ההסדר בשעלבים.

התנדבויות. ביום שלישי יצאה כיתתו של הרב אדלר (כיתה י') להתנדבות

בחמ"ל מדיסון בפתח תקווה. חמ"ל מדיסון ברשותו של ידיד הישיבה מר

מאיר יעקובסון , דואג כבר מתחילת הלחימה לחיילים עם ציוד רב. הבנים שלנו שמתנדבים

שם כבר חודש, עוזרים בהכנת המשלוחים לחזית. ברצוני לציין לשבח את בני הישיבה היקרים

שמתנדבים בחמ"ל שעות רבות, ואת כיתתו של הרב אדלר שהתנדבו במקום השבוע ועשו

עבודה מצוינת . הבנים ארזו חבילות של ביגוד חורפי, מטענים, בגדי חימום, חוסמי עורקים,

פנסי ראש ועוד ליחידות צה"ל על פי ביקוש של הלוחמים.

ברצוני לציין גם את ההתנדבויות של בני י"א – י"ב בעשייה חקלאית . הבנים עסקו בשבועיים

האחרונים בקטיף במספר שדות. בע"ה ביום ראשון הקרוב יוצאים כל צוות הישיבה להתנדבות

בקטיף בשדות באזור אבן יהודה.

ברצוני לציין גם את בני כיתות ט'-י' שעסקו השבוע בהכנת סנדוויצ'ים לחיילים בחזית. הבנים

מגיעים מוקדם לישיבה ועד השעה 9.30 הבנים מכינים מאות סנדוויצ'ים שיוצאים בשעה

9.30 לחזית. **ב"ה שאלו בנינו היקרים!!**

שבת ארגון בתנועת בני"ע . השבת תתקיים שבת הארגון של תנועת בני"ע.

אנו מעודדים את הבנים להשתתף בפעילויות תנועות הנוער מתוך הכרה

בחשיבות העצומה של פעילות זו. השבוע הקלנו בעומס הלימודי, נמנענו

מלקיים מבחנים ומנתינת ש"ב כדי לאפשר לתלמידים להשתתף בפעילות

הסניפית. אנו מאחלים לבנים הצלחה רבה בשבת הקרובה . נבוא אי"ה לבקר

אותם במוצ"ש.

תוכנית בר מצווה לבני כיתות ז'! ביום שלישי הקרוב ט"ו כסלו , נקיים אי"ה

אירוע לבני כיתות ז'

שבשבועות אלו נכנסים רבים מהם לגיל המצוות. המלחמה גרמה לכך שהורים רבים דחו

את האירועים והחגיגות לבני המצווה למועדים מאוחרים יותר לאחר המלחמה.

הישיבה הרימה את הדגל , והחלטנו שלא ייתכן שהבנים יצאו לחופשת חנוכה ללא שום

אירוע. בשנה רגילה אנחנו מקפידים כבר מעל 20 שנה לערוך שבת עוצמתית בנושא גיל

המצוות, ובמוצ"ש ההורים מצטרפים לבנים וחוגגים את האירוע בעוצמה. השנה , כיוון

שכמעט כל הרמ"ם של כיתות ז' נמצאים בחזיתות השונות במילואים, לא יכולנו לקיים

את השבת. זאת הסיבה שהחלטנו לקיים אירוע צנוע יותר ביום שלישי הקרוב.

מצו"ב תוכנית היום.

יש דברים נוספים שניתן לספר עליהם, כמו אסיפות ההורים שעליהם שלחנו חוזר

בנפרד, אירוע טבת שבהם הבנים יצאו אי"ה למכונני שואה כמו יד ושם

ועוד....אך נשאיר משהו גם למידעון הבא.

פרשת ויצא.

פתחתי בעמוד הראשון גם בענייני ההתנדבות הרבים שכולנו עושים בימים אלו, במלחמת "חרבות ברזל". פרשת השבוע, מדברת בדיוק בנושא הנתינה וההתחשבות באחרים.

שיעורים ושיחות רבות בישיבה אני מקדיש לנושא ערך הנתינה וההתחשבות באחרים. אמנם "אדם קרוב אצל עצמו" – ומבחינה טבעית האדם חושב קודם כל על עצמו, אך עלינו לחנך את עצמנו לתת, לתרום, לעזור ולעשות חסד עם האחרים, אולי אפילו לחשוב על האחר לפני שאני חושב על עצמי. ברגע שאנו נדע לפעול מתוך התחשבות באחרים גם לנו החיים יהיו הרבה יותר משמעותיים וטובים, ואנו נרגיש עם עצמנו הרבה יותר טוב.

בואו ונראה בפרשה, כיצד נושא זה בא לידי ביטוי.

נאמר בפרשה: וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שֶׁבַע שָׁנִים וַיְהִי בְּעֵינָיו כְּיָמִים אַחָדִים בְּאֶהְבָּתוֹ אֶתָּה: (בראשית כ"ט, כ) פסוקים אלו מתארים את האהבה הגדולה ששרתה בין יעקב אבינו לרחל אמנו. אמנם הדימוי בפסוקים קשה, שהרי בנוהג שבעולם האדם האוהב, המצפה בכיליון עיניים למימוש אהבתו - כל רגע של עיכוב, כל יום שחולף, הרי הוא לגביו כנצח נצחים. אדם שקובע תאריך לחתונתו, כל יום שעובר עד תאריך החתונה – הוא כמו נצח.

כיצד א"כ, היו בעיני יעקב שבע שנים אלו, כימים אחדים ???

פירוש ייחודי פירש הגאון הרב אליהו לפייאן זצ"ל שהיה המשגיח הצדיק משיבת "כנסת חזקיהו" בכפר חסידים. כך גם מובא בספרו "לב אליהו".

על דרך משל, מסביר הרב, נכנס אדם למסעדה, ולשאלת המלצר: "מה אוהב אדוני?" עונה לו הסועד: "אני אוהב דגים". מיד, מזדרז המלצר לעבודתו להכין את המנה. אדם שלישי, יושב לו מן הצד, ולשמע הבקשה מצפה הוא לראות את המלצר חוזר עם אקווריום מלא בדגים נחמדים, וקערת אוכל כדי להאכיל הדגים. "אותו אוהב דגים, בוודאי ישמח להשתעשע בהם ולטפחם". אומר הוא לעצמו. אמנם, לא כן. המלצר חוזר עם קערת דגים מבושלים ועסיסיים, ולתדהמתו של הצופה

מן הצד, נועץ הסועד את סכיניו ומזלגו בדגים, משסעם לחתיכות קטנות, מכניסם לתוך פיו ובולעם. ניגש אותו צופה לסועד ומטיח בפניו: "האם כך עושים לאהובים ?? לא יתכן שהנך אוהב דגים שאילו היית אוהבם, לא היית נוהג בהם כך. לא דגים אתה אוהב, כי אם את עצמך".

לאדם אשר כל אהבתו הינה אהבת עצמו, ממילא כל רגע העובר ללא מילוי תאוותו וצרכיו, בשבילו הוא כנצח שלם. אמנם, לא כן נאמר ביעקב: "ויהיו בעיניו כְּיָמִים אַחָדִים באהבתו **אתה**". יעקב, לא אוהב את עצמו, כי אם את רחל – "באהבתו **אותה**"; כל אהבתו הִייתה אהבה של נתינה, ואשר ע"כ, עברו עליו כל ימי העבודה במהירות, שהרי כל יום היה בבחינת נתינה לרחל, ומאחר ובקשר אהבה זה ראה יעקב לנגד עיניו רק את רחל, ולא את עצמו, כל נתינה - רק חיזקה את אהבתו והעבירה את זמנו בנעימים.

עיקר האהבה היא תולדת הנתונה. ככל שאדם

נותן יותר, משקיע יותר בנבון זוגו - כך גדילה אהבתו. אהבה אינה רגש התפעמות בלבד המגיע מאליו, אלא גם ובעיקר פרי של מאמץ, השקעה ונתינה לאחר.

4

על פי יסוד זה מרחיב הרב אליהו דסלר זצ"ל בספרו מכתב מאלוהו ח"א בקונטרס החסד. בנוהג שבעולם, אוהב האדם את פרי טיפוחיו, את הדבר שעליו עמל ובו השקיע את מירב חייו. לכן, אהבת ההורה לילדיו ודאגתו להם, גדולה מאהבת הילד להוריו, שהרי ההורה הוא זה שהשקיע בילד והעניק לו את כל צרכיו.

זהו גם ההבדל שבין אהבה לתאוה, מסביר הרב דסלר. תאוה נעוצה ברצון לקחת, לקבל לעצמי. תאוה יסודה בכוח הנטילה / הלקיחה לעצמו של האדם. אך אהבה אמיתית נעוצה ברצון לתת. פשוט הדבר שכל אדם מצפה בסופו של דבר לבוא על סיפוק צרכיו, אמנם אסור שהאהבה תהא מבוססת על ציפייה זו. האדם צריך לבנות את עיקר אהבתו כלפי האחר, אך ברגע בו התחלפו העמדות והאדם יתחיל לחשוב רק על עצמו, "מה אני מרוויח מזה....", תחל האהבה לדעוך ותתחלנה המריבות לפרוח - מריבות שאין בהם כל מנצח פרט למפסידה אחת - האהבה.

הרב דסלר היה נוהג לברך כל זוג בעת שמחת חתונתם: **"היזהרו יקרים, שתמיד תשאפו להשפיע נחת זה לזה. ודעו שברגע שתתחילו לדרוש דרישות זה מזה - הנה כבר אושרכם מכם והלאה."**

בנים והורים יקרים.

מי יתן ונוכל ללמוד מאהבת יעקב לרחל, שאהבתנו תמיד תהיה כלפי חברינו, איך אני יכול להועיל לחבר, לעם ישראל, להוריי. במיוחד בימים אלו, כולנו צריכים לפתוח את העיניים ולראות מי זקוק למילה טובה, לחיזוק בימים קשים אלו, ולתת חיבוק גדול לזקוקים לחיבוק זה (וזה מה שעשינו בכיכר החטופים)

דבר תורה זה מזכיר לי את השיר האהוב, של ר' אלימלך בליז'אנסקי (תמיד אנחנו שרים שיר זה בציונו של ר' אלימלך במסע לפולין): רבי אלימלך חיבר תפילה זו כהכנה לתפילת שחרית. (אני מביא כאן את הקטע האחרון של התפילה)

....אדרבה, תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם, ושנדבר כל אחד את חברו בדרך הישר והרצוי לפניך, ואל יעלה בליבנו שום שנאה מאחד על חברו, חלילה, ותחזק אותנו באהבה אליך, כאשר גלוי וידוע לפניך, שיהא הכול נחת רוח אליך... אמן כן יהי רצון.

ועוד דבר קטן מהפרשה - אמירת תודה - "הפעם אודה את ה"."

אתחיל בספור קצר: חוקר ישראלי יצא לקונגרס בחו"ל, באחד הדיונים הציגה חוקרת צעירה מחקר מדעי, בו בדקה כמה זמן מרגע ההתעוררות לוקח ללב לפעול?? תוך כדי הצגת נתונים מרשימים

הגיעה החוקרת למסקנה שזמן הסתגלות הלב
למצב החדש הוא: 12 שניות!

5

קם החוקר הישראלי ואמר: לתוצאה זו כבר
הגיעו אבותינו לפני אלפי שנים כשהורו לנו
לומר כל בבוקר- **"מודה אני לפניך מלך חי וקיים
שהחזרת בי נשמתی בחמלה רבה אמונתך"**.

12 מילים 12 שניות .

המשפט הראשון אותו אנו אומרים כשפוקחים עיניים
הוא: "מודה אני". **מדוע הנוסח הוא "מודה אני" ולא
להיפך: "אני מודה?"**

התשובה היא - כדי שהמילה הראשונה שאומר כל יהודי
בבוקר תהיה **תודה**, **תודה** לה' יתברך .

כשאנו אומרים בבוקר את תפילת "מודה אני", אנו
חשים הרגשה של חיבור ושל קירבה בינינו למקבל,
ואמירת תודה לקב"ה על כל דבר משמעותי גורמת
לאומר אותה להתקרב לקב"ה ולהכירו כל יום מחדש.

בפרשתנו אנו לומדים את הבעת התודה מלאה. בוא ונראה איך..... **"הפעם אודה את
ה'...."**

בלידת בנה יהודה, אמרה לאה: **"הפעם אודה את ה'"** (בראשית כט, לה). ודרשו חז"ל (ברכות
ז:): **אמר ר"י משום רבי שמעון בר יוחאי מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם
שהודה להקב"ה עד שבאתה לאה והודתו, שנאמר "הפעם אודה את ה'"**.

ולכאורה הדברים טעונים ביאור, שהרי כבר אדם הראשון הודה לפני ה' יתב' כמבואר בילקוט
שמעוני (תהלים רמז) שאדה"ר אמר "מזמור שיר ליום השבת **טוב להודות לה'"** (תהילים צב,
ב). עוד מצאנו שמלכי צדק מלך שלם

גם כן אמר "ברוך אל עליון אשר מגן צריך בידך" (בראשית יד, כ), ומה מיוחד בהודאת לאה
שחשבה כאילו לא היה אדם שהודה להקב"ה לפניו, כאשר אנו יודעים שקדמו לה שני
אנשים??

ה'כתב סופר' ביאר זאת עפ"י הגמ': "הקורא את ההלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף" (שבת
קיה:). שואל ה'כתב סופר' מהי הסיבה לכך? ומתרץ שההלל נאמר על ניסים שהם יוצאים מגדר
הטבע כמו ניסי יציאת מצרים וכדומה, ולכן ההלל נאמר דווקא בזמנים מיוחדים, בזמנים
שעלינו להודות על ניסים מיוחדים, ניסים שיוצאים מגדר הטבע.

בניגוד לכך, בכל יום על האדם להודות לקב"ה: "על ניסוך **שבכל יום** עמנו ועל נפלאותיך
שבכל עת". היינו על עצם קיומנו כמאמר הגמ': "כל הנשמה תהלל י-ה" (תהילים קנ, ו)
על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך להודות להקב"ה. אם האדם היה אומר הלל בכל
יום, נמצא שהוא היה מהלל להקב"ה רק על ניסים שמחוץ לגדר הטבע, על ניסים גדולים
ומיוחדים, ועל ניסים יום-יומיים הוא לא היה מודה בכלל, וכאילו כופר בטובתו התמידית
של הקב"ה בכל יום ויום.

זו הייתה המעלה המיוחדת בהודאה של לאה "הפעם אודה את ה'" - ללא שום סיבה
מיוחדת אלא על עצם הלידה, על אף שזו לידה רביעית והדבר כבר נהפך להיות
דבר שבשגרה ואין משהו מיוחד בלידה הזאת, בכל זאת אומרת לאה
"הפעם אודה את ה'" - למרות שזה דבר שבטבע.

זוהי הודאה "על ניסיך שבכל יום עמנו" זוהי ההודאה שהשתרשה גם בבנים. דוד המלך אומר "הודו לה' כי טוב **כי לעולם חסדו**" - חסד תמידי וקבוע של הקב"ה על הבריאה כולה. ואף דניאל אמר "שלך אלהא אבהתי **מהודא** ומשבח אנא", שבעצם ההודאה יש הכרה באלוקי אבותיו.

כאשר נולדו שלשת הבנים הראשונים ללאה אמנו היא קראה להם בשם והודתה על החסד **המיוחד** שעשה לה הקב"ה. כמתואר בגמ': **ראובן** - "כי ראה ה' בעוניי כי עתה יאהבני אישי". **שמעון** - "כי שמע ה' כי שנואה אנוכי". **לוי** - "הפעם ילוח אישי אלי כי ילדתי לו שלושה בנים".

אולם לאחר מכן, בתלת=בשלוש זמנים הוי חזקה, לאה הוחזקה כבר בבנים והפך אצלה הדבר לשגרה. לכן, בפעם הרביעית כאשר ילדה את יהודה היא אומרת "הפעם **אודה את ה'**" - סתם הודאה על הדבר שבשגרה, שאינו מיוחד במינו. מצינו לזה גם דיוק בפסוק "הפעם אודה את ה'" - לה' לא נאמר אלא **את ה'**, כי כאן ההודאה היא על מציאות ה' בעולם "המחדש **בטובו** בכל יום תמיד מעשה בראשית" (יוצר אור). אין כאן הודאה על העבר, אלא על ההווה, אין כאן הודאה חד פעמית אלא הודאה תמידית יום יומית שגם הטבע שקיים בעולם הוא נס. זוהי הכרת הטוב האמיתית שאנו צריכים ללמוד מלאה אמנו, ולהודות להקב"ה על הניסים והנפלאות שבכל עת ובכל שעה.

בנים יקרים - עלינו ללמוד מכך דבר חשוב מאוד. להודות לה' יתב' על מעשים יומיים שלכאורה הם ברורים ומובנים, אך אם נעמיק נראה שכל דבר שאנחנו עושים באופן שגרתי - אכילה, שתייה, הליכה על רגלינו ועוד .... הם דברים ניסיים ועל כך עלינו להודות לה' יתב' מידי יום.

כמו"כ בואו ונתרגל לומר "תודה" להורינו היקרים, לחברים בישיבה, לצוות הישיבה וגם לאדם שעובד ומנקה את רחובות העיר. תודה זוהי מילה קצרה עם המון משמעות של הבעת נתינה וחיבור אל האחר.

שבת שלום ומבורך
אוהבכם ומוקירכם מאוד
שרגא פרוכטר - ראש הישיבה

סיום רבעון ראשון של השנה מועדי אסיפות ההורים.
חטיה"ב כיתות ז' - ח' - ט תתקיים איה"ה ביום שלישי כ"א טבת 2/1 החל מהשעה 18.00.
חטי"ע כיתות י' - י"א - י"ב תתקיים איה ביום שלישי כ"ח טבת 9/1 החל מהשעה 18.00.

רישום לישיבה לשנה"ל תשפ"ה בני כיתות ו':
בעוד מספר ימים יחל תהליך הרישום לישיבה לשנה"ל תשפ"ה. בימים הקרובים יצאו מכתבים להורי בני ו' באזורי הישיבה.
אם אתם מכירים תלמידים בעלי מידות טובות ויראי שמיים מכיתות ו' הגרים באזור הרישום של הישיבה מוזמנים להפנות אותם למשרדי הישיבה.

